

# РЕШЕНИЕ

№ 27208

гр. София, 16.12.2024 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69  
състав**, в публично заседание на 27.11.2024 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Милена Славейкова**

при участието на секретаря Грета Грозданова, като разгледа дело номер **9425** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.1 от Закона за чужденците в Р. Б. (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).  
Образувано е по жалба на М. Й., гражданин на Р. Т., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ап.29, чрез адв. Г. Д. Г. от САК, срещу Отказ рег. № 5364р-22429 от 16.09.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Р. Б. по негово заявление рег. № Е-1783 от 14.08.2024 г. Жалбоподателят претендира за незаконосъобразност на оспорения отказ поради неправилно приложение на закона. Навежда твърдения за нарушение на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК и целта на закона, както и на правото на личен и семеен живот по чл. 8 КЗПЧОС. Поддържа, че при постановяване на отказа не са отчетени индивидуалните обстоятелства по случая, а именно наличието на изградени трайни семейни, културни връзки и социална среда на живот в Р. Б., а възпрепятстването на постоянното му пребиване в страната създавало неоправдани затруднения за поддържане на връзка със съпругата му – български гражданин и тъста му, чието здравословно състояние изисквало постоянни грижи. Намира отказа за материалноправно незаконосъобразен, тъй като не са събрани и обсъдени доказателства относно семейния му и личен живот в Б. преди влизането в затвора. Поддържа, че в последните 10 години е живял само в Б., респ. е изгубил културни и социални връзки с Т.. Претендира съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ.

Ответникът директор на Дирекция „Миграция“ – МВР оспорва жалбата чрез юрк. Т.. Поддържа наличие на основание по чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ с оглед осъждането на лицето в Р. Б. за престъпление, свързано с разпространение и внасяне на наркотични вещества, достатъчно сериозно, за да създаде риск за обществената сигурност и правата на другите граждани. Намира този публичен интерес за легално основание по чл.8, ал.2 от ЕКПЧ, което допуска намеса в личния живот. Поддържа, че съгласно чл.22, ал.4 от ЗЧРБ отрицателното становище на ДАНС е задължително за административния орган. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че чуждият гражданин е подал Заявление рег. № Е-1783 от 14.08.2024 г. за предоставяне право на продължително пребиваване на чужденец в Р. Б. на основание чл. 24, ал. 1, т. 18 от ЗЧРБ – като член на семейството на български гражданин, както и, че заявлението е подадено в срока по чл.14, ал.2 от ППЗЧРБ и към него са приложени изискуемите документи.

По повод на заявлението, в Дирекция „Миграция“ – МВР е постъпило писмо вх.№ 70 от 09.09.2024г. от ДАНС с отрицателно становище за предоставяне на право на продължително пребиваване на гражданина на Р. Т. Й. М. / У. М., с позоваване на чл. 41, ал. 1, т. 2 и чл. 4, ал. 1, т. 1 и т. 14 от ЗДАНС, във връзка с чл. 22, ал. 4 от ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1, т.6 от ЗЧРБ.

Съгласно справка за съдимост от Централно бюро за съдимост към Министерството на правосъдието на Р. Б., турският гражданин има присъда от 10 /десет/ години и 6 /шест/ месеца лишаване от свобода и 10 хиляди лева глоба. На лицето е издадена присъда с Решение № 61/26.08.2014 г. на Окръжен съд [населено място], на основание чл. 354А, ал. 2, във връзка с чл. 29, ал. 1, буква „А“, чл. 20, ал. 2 от НК, във връзка с чл. 373, ал. 2 от НПК, чл. 58А, ал. 1 и чл. 54 от НК, която влиза в сила от 02.11.2015 г. Присъдата е потвърдена с Решение № 62/2015 г. на Апелативен съд [населено място], изменено с решение № 381/02.11.2015 г. по описа на ВКС.

При издаване на отказа административният орган е съобразил следните обстоятелства:

1. Й. М. / У. М. е имал разрешено право на продължително пребиваване на територията на Р. Б. на основание чл. 24, ал. 1, т. 5 от ЗЧРБ със срок до 09.04.2005г.
2. Лицето няма деца, които да са български граждани. Турският гражданин не попада в категорията „уязвими лица“.
3. Прямо Й. М. / У. М. не са установени производства по Закона за убежището и бежанците или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване.
4. Й. М. / У. М. е гражданин на Р. Т., което удостоверява с националния си документ за задгранично пътуване.

Органът е посочил, че не разполага с данни, от които да се направи извод че лицето е загубило културните си и социални връзки с държавата по произход.

При така отчетените обстоятелства, съобразяване на отрицателното становище на ДАНС и на основание чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ административният орган е издал оспорения Отказ рег. № 5364р-22429 от 16.09.2024 г., с който на чуждия гражданин е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Р. Б. по негово заявление рег. № Е-1783 от 14.08.2024 г.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният отказ е връчен на жалбоподателя на

16.09.2024 г. Жалбата от 25.09.2024 г., по която е образувано настоящето съдебно производство, е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, вр. чл.26, ал.11 от ЗЧРБ, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1 вр. чл.146 АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен административен орган по административен контрол на чужденците съгласно чл.14, ал.1 от ППЗЧРБ – директор на Дирекция „Миграция“ – МВР. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК. Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в различен смисъл. Спорът между страните е относно по приложението на материалния закон.

На първо място съдът следва да отбележи, че спрямо чуждия гражданин, който безспорно е член на семейството на гражданин на Европейския съюз, но държавата му на произход не е сред държавите членки, е приложим ЗЧРБ, а не Законът за влизането, пребиваването и напускането на Р. Б. на гражданите на Европейския съюз и членовете на техните семейства, тъй като съпругата му – гражданин на ЕС, не е упражнила правото си на свободно движение в Европейския съюз. С други думи, не е напуснала пределите на Р. Б., за да упражни някое от правата си по ДЕС и ДФЕС в друга държава членка на ЕС.

Намереното от административния орган основание по чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ за отказ да се предостави право на продължително пребиваване е поради факта, че чуждият гражданин е осъден за извършено умишлено престъпление на територията на Р. Б., което съгласно българския закон се наказва с не по-малко от една година лишаване от свобода. Това обстоятелство не се оспорва от жалбоподателя и се установява от електронна справка за съдимост на М. Йърдъръм, според която той е осъден с присъда № 61/26.08.2014 г., влязла в сила на 02.11.2015г., по нохд дело № 692/2014г. на Окръжен съд - Пловдив за извършено престъпление по чл. 354А, ал.2, изр. 2, предл. 2, предл. 3, предл. 4 и предл. 5, т.4, вр. ал.1, вр. чл. 29, ал.1, б“А“, вр. чл. 20, ал.2, вр. ал. 1 от НК, вр. чл. 373, ал.2 от НПК, вр. чл. 58А, ал.1, вр. чл. 54 от НК, на присъда в размер на 10 години и 6 месеца лишаване от свобода и 100 000 лева глоба. Присъдата е потвърдена с решение № 62/11.05.2015г. по внохд № 479/2014 по описа на Апелативен съд - П., изменено с решение № 381/02.11.2015г. по нак. дело № 1103/2015 по описа на ВКС.

Според съдържащо се в класифициран том към делото писмо на ДАНС чуждият гражданин е предсрочно освободен от Затвора С. на 09.06.2023 г. и към момента на кандидатстване за право на пребиваване на 14.08.2024 г. не е изтекъл необходимият срок за неговата реабилитация по право, по съдебен ред или за пълна реабилитация.

С изложеното формално е изпълнено основанието по чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ. Спорът е дали отказът засяга правото на личен и семеен живот на лицето и на неговото семейство, вкл. съпругата му – български гражданин.

Видно от справката за съдимост чуждият гражданин е осъждан с влезли в сила присъди на „лишаване от свобода“, както следва:

1. По нощ № 3659/2003 г., споразумение от 17.03.2004 г., за престъпление по чл.198, ал.1 от НК – грабеж, наказание „лишаване от свобода“ за срок от 1 година и шест месеца, със срок на оглаване изтърпяване на наказанието от 3 години;
2. По нощ №433/2005 г. на ОС Хасково, присъда № 53/04.04.2008 г., в сила от 08.07.2009 г., за престъпление по чл.354а, ал.2, изр.1 от НК – пренасяне на наркотичните вещества или техни аналози в големи размери, извършено по пътя до ГКПП Капитан А., присъда 6 години „лишаване от свобода“ и глоба от 25 000 лв.;
3. По нощ № 692/2014 г. на ОС Пловдив, присъда № 61 от 26.08.2014 г. в сила от 02.11.2015 г., за престъпление по чл.354а, ал.2, изр.1 от НК.

Според справката М. Й. е пребивавал в Затвора [населено място] от 06.11.2013 г. до 29.03.2016 г., когато е изтърпявал наказание по нощ №433/2005 г. по описа на Окръжен съд Хасково, след което е задържан като осъден по нощ № 692/2014 г. на Окръжен съд Пловдив. Не е спорно, че на 09.06.2023 г. лицето е условно предсрочно освободено. Т.е. чуждият гражданин е пребивавал в Затвора [населено място] в периода от 06.11.2013 г. до 09.06.2023 г.

Видно от служебно отбелязване върху подаденото Заявление рег. № Е-1783 от 14.08.2024 г. за предоставяне право на продължително пребиваване на чуждия гражданин е издадена входяща виза тип „Д“ със срок до 21.12.2024 г.

Представена от ответника Справка за пътуванията на чуждия гражданин в периода от 01.01.2014 г. до 14.10.2024 г. сочи следните влизания и излизания от Р. Б., осъществени винаги на ГКПП Капитан А., шосе, т.е. в посока Р. Т.:

| Излизане:        | Влизане:         |
|------------------|------------------|
| На 05.02.2024 г. | На 17.07.2024 г. |
| На 23.07.2024 г. | На 31.07.2024 г. |
| На 07.08.2024 г. | На 12.08.2024 г. |
| На 15.08.2024 г. | На 27.08.2024 г. |
| На 09.09.2024 г. | На 11.09.2024 г. |
| На 28.09.2024 г. | На 03.10.2024 г. |
| На 09.10.2024 г. | На 11.10.2024 г. |

Дължим е извод, че след освобождаването си от Затвора [населено място] и напускането на Б. на 05.02.2024 г. жалбоподателят е пребивавал извън Б., предполагаемо в Р. Т., близо 6 месеца. При това напускане е излязъл от страната с автомобил с българска регистрация и се е прибрал с друга марка автомобил, отново с българска регистрация. След това, за около 4 месеца (от 23.07.2024 г. до 27.11.2024 г.) има 6 напускания на страната ни, отново в посока Р. Т.. Извън пътуванията му в автобус, другите излизания от страната ни винаги са с различни леки автомобили – с българска или с турска регистрация.

Разпитана като свидетел пред съда съпругата М. К. Й. установява, че се е запознала с жалбоподателя през 2004 г., а през 2011 г. са станали семейство. Актът за брак сочи, че същият е сключен на 27.04.2012 г., в [населено място]. Когато се запознала с него, той вече имал право на пребиваване в Б., което се установява и от справка за чужденец – АИС „ЕЧР“ (л.55-56), според която чуждият гражданин има статут на продължително пребиваващ в страната ни, считано от 1995 г., който последователно е продължаван.

Според свидетелката, като семейство са живеели винаги в Б., но по отношение на това обстоятелство съдът съображава, че в периода от 06.11.2013г. до 09.06.2023 г. съпругът е излежавал присъда в Затвора [населено място]. Според съпругата, след това

пътуванията за Т. били предприемани за уреждане на документи, например за изкарване на виза, което налагало временното им оставане в чуждата държава – за около един-два месеца. След излизането от затвора, не можел да си намери работа, защото нямал документи. Тя била пенсионер по болест и се издържала от пенсията си. Помагало ѝ нейното семейство – майка, баща, сестра. Майката починала преди 5-6 години. Бащата имал апартамент, който отдавал под наем. Помагали ѝ сестра ѝ, която имала бизнес и била добре финансово, както и леля ѝ. Повечето роднини на съпруга ѝ в Т. били починали, а рождената му къща била съборена при голямото земетресение от м.02.2023 г. Поддържал връзка с роднините си по телефона. Когато ходели в Т. (за един-два дни), нямало къде да живеят, а отсядали при роднини. Свидетелката заявява, че не може да живее в Т., защото няма документи, а и в Т. лечението ѝ било платено, докато в Б. е безплатно. Живеели в двустайно жилище заедно с баща ѝ К. Ц. Н.. Бащата бил във влошено здравословно състояние, „на легло“, с онкологично заболяване, не можел без придружител и не можел да става. Тя и съпругът ѝ се грижели за него.

Към жалбата са приложени медицински документи на съпругата М. К. Й.: два броя епикризи от Втора гинекологична клиника на С. „Майчин дом“ ЕАД, удостоверяващи болнично лечение през 2022 г., Експертно решение № 91360 от 09.12.2022 г. на Университетска Първа МБАЛ – С., с което на съпругата е определена 72 % ТНР с дата на инвалидизиране 20.10.2022 г. за срок от 3 години, 2 броя епикризи за болнично лечение от м.септември и м.октомври 2022 г.

С Експертно решение № 91254 от 13.06.2024 г. на „Специализирана болница за активно лечение на онкологични заболявания“ ЕООД, [населено място] на К. Ц. Н., ЕГН [ЕГН], е определена 100 % ВСУ с чужда помощ. Според документа лицето не е в състояние да се самообслужва в бита.

Жалбоподателят се позовава на основното си право по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ - всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот. Съгласно чл.8, пар.2 от ЕКПЧ при спазване на критериите „предвидени в закона“ и „необходими в едно демократично общество“ държавата може да налага ограничения на това право в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите.

Основанието за намеса на държавата по смисъла на чл.8, пар.2 от ЕКПЧ трябва да има своя нормативна база, която да е предмет на реален, а не формален контрол за законосъобразност, което изискване в случая е изпълнено предвид разпоредбата на чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ. Тази намеса трябва да е „необходима“, т.е. съответна на належащата обществена необходимост и пропорционална на преследваната легитимна цел. Изложеното налага преценка и намиране на справедлив баланс между конкуриращи се интереси – интересите на индивида и обществената необходимост. Съдът приема, че мерките, предприети от съображения, свързани с обществения ред или обществената сигурност, трябва да са в съответствие с принципа на пропорционалност и да се основават изключително на личното поведение на засегнатото лице, което поведение да представлява истинска, реална и достатъчно сериозна заплаха, която засяга някой от основните интереси на обществото. Не следва да се приемат мотиви, които са изолирани от конкретния случай и които се опират на съображения за обща превенция.

Подобен съобразителен подход е дължим и съгласно чл.26, ал.8 от ЗЧРБ, според който

при преценка на отказ за предоставяне на статут на дългосрочно пребиваване се отчитат продължителността на пребиваване на чужденеца в Р. Б., възрастта, здравословното състояние, семейното положение, социалната интеграция, съществуващи връзки в страната или липсата на връзки с държавата по произход.

Съдът намира за неоснователно възражението на жалбоподателя, че органът не е събрал и обсъдил доказателства относно семейния му и личен живот в Б. преди влизането в затвора през 2013 г. В административната преписка са налични данни, че чуждият гражданин е станал член на семейството на гражданин на ЕС през 2012 г., както и данни, че е със статут на продължително пребиваващ чужденец в Р. Б., считано от 1995 г. Съпругата на жалбоподателя установява, че когато се запознали през 2004 г., същият е имал бизнес в Б., на което обстоятелство следва да се даде вяра предвид последователно продължавания му статут на продължително пребиваващ чужденец в Б..

Същевременно, данните за три влезли в сила осъждания на лицето за сериозни престъпления – грабеж и пренасяне на наркотици в големи размери, по наказателни производства от 2003 г., 2005 г. и 2014 г. са указание за трайна престъпна нагласа на чуждия гражданин, санкционирана както от закона, така и ефективно – чрез наложено изтърпяване на наказание „лишаване от свобода“. Не е спорно, че по визираните присъди чуждият гражданин е пребивавал в затвора в Р. Б. в периода **от 06.11.2013 г. до 09.06.2023 г.**

Тези данни по делото сочат, че в период от 11 години преди подаване на процесното заявление за продължително пребиваване жалбоподателят не е имал социална среда на живот и културни връзки с гражданското общество в страната ни, доколкото е бил в продължителна изолация поради престъпното си поведение. Безспорен факт е неговата принадлежност към семейството на български гражданин, но отново поради изтърпяването на присъда следва да се отбележи, че в същия 11-годишен период съпругата на чуждия гражданин е живяла и преодолявала житейски трудности без неговата подкрепа. Самата тя посочва в показанията си, че са ѝ помагали нейните родители, сестра и леля, вкл. в период, когато е имала сериозни здравословни проблеми.

На следващо място, след освобождаването си от затвора жалбоподателят е напуснал Р. Б., в посока Р. Т. за близо 6 месеца. Това безспорно обстоятелство оборва твърденията му, че е изгубил културни и социални връзки с държавата си на произход. Макар и да е логично да я посети предвид продължителния си престой в затвора в Б., очевидно лицето е останала в Т. близо половин година. Т. безспорен факт при изнесените от съпругата данни, че родителите и повечето от роднините на лицето в Т. са починали, а рождената му къща е съборена при голямото земетресение от м.02.2023 г.

В допълнение, само за около 4 месеца (от 23.07.2024 г. до 27.11.2024 г.) чуждият гражданин има допълнителни 6 напускания на страната ни, отново в посока Р. Т., които пътуванията винаги са предприемани с различни леки автомобили – с българска или с турска регистрация. Съвкупната преценка на този значителен брой посещения на съседната държава също оборват доводите му за липса на социални и културни връзка с нея. Несподелимо е твърденията му, че в последните 10 години е живял само в Б., респ. е изгубил културни и социални връзки с Т., тъй като това е период, в който е пребивавал в затвора. Данните по делото сочат, че след излизането си от затвора, за

период от около 1 година (от 05.02.2024 г. до 11.10.2024 г.) жалбоподателят е пребивавал преимуществено в Р. Т..

Противно на твърденията му, не процесният отказ, а неговото лично поведение е имало за резултат затруднено поддържане на връзка със съпругата му – български гражданин. Тук е мястото да се отбележи, че ЕКПЧ не защитава правото да се живее в договаряща държава (стр.689 от Право на ЕКПЧ, изд. С., 2015 г.). Съдът приема, че положението на жалбоподателя и съпругата му е сходно с фактическата обстановка по делото A., Cabales and Balkandalı срещу О. кралство – не е доказано, че са налице пречки за установяване на семеен живот *извън Б.* Очевидно е, че чуждият гражданин често посещава държавата си на произход, при което не съществуват пречки това да се осъществява съвместно със съпругата. Противно на нейните показания, след изличането му от затвора посещенията в Р. Т. *не са само за 1-2 месеца или 1-2 дни, колкото да си изкара документи*, тъй като в тази им част те противоречат на справката за пътуванията на лицето в чужбина. Макар и да са основателни изложените от свидетелката съображения, че лечението ѝ в Б. е безплатно, а в Т. е платено, не съществуват пречки за нейното завръщане в Б. с цел лечение. Не намира основание в закона и твърдението на съпругата, че не разполага с документи за пътуване, тъй като не съществуват легални пречки за снабдяването с такива. Също обективен факт е, че издръжката на рожденото семейство на съпругата в периода от 06.11.2013 г. до 09.06.2023 г. не е подпомагана от чуждия гражданин. Както самата свидетелка сочи, помощта е идвала от нейните родители, сестра и леля. Житейската логика навежда на извод, че именно тези най-близки роднини (другата дъщеря/сестра на М. Й. и сестра на К. Ц. Н.) могат да поемат неговото обслужване, доколкото същият е 100 % инвалид с чужда помощ. Очевидно, по време на пребиваването в затвора и в периода от 05.02.2024 г. до 17.07.2024 г. това обслужване също не се е осъществявало от чуждия гражданин.

В заключение, съвкупната преценка на гореизложените обстоятелства, установени по отношение на индивидуалния случай на жалбоподателя, сочат на липса на защитим частен интерес по смисъла на чл.8, ал.2 от ЕКПЧ. Напротив, тежките престъпления, за които е осъден с влезли в сила присъди, както и честите му посещения в Р. Т. веднага след освобождаването му в затвора, сочат на защитим обществен интерес съгласно чл.8, ал.2 от ЕКПЧ, а именно защита на обществената сигурност, предотвратяване на престъпления, за защита на правата и свободите на другите граждани на обществото ни. Касае се за легитимен интерес, който в конкретния случай следва да бъде защитен за сметка на личните права на лицето по чл.8, пар.1 от ЕКПЧ.

Не е допуснато нарушение на принципа за съразмерност по чл.6 от АПК. Същият предвижда, че административните органи упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, като се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел, която в случая е охрана на обществената сигурност, предотвратяване на престъпления, за защита на правата и свободите на другите граждани на обществото ни. Преценката на баланса между мярката

(отказ за продължително пребиваване) и визирана цел следва да се извърши съобразно чл.6, ал.2 от АПК – без да се засягат права и законни интереси на лицето в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Правилна е преценката на административния орган, че в случая не е налице възможност за прилагане на по-благоприятни за лицето мерки, с които да се постига целта на закона съгласно чл.6, ал.3 от АПК. При съобразяване на доказаното лично поведение на чуждия гражданин следва да се приеме, че същият представлява достатъчно сериозна и реална заплаха за защитим обществен интерес, поради което при преценка на баланса по чл.6, ал.2 от АПК превес следва да се даде на последния.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на допуснати съществени процесуални нарушения, при правилно приложение на закона и в съответствие с неговата цел. Дължим е извод за отхвърляне на оспорването на основание чл.172, ал.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв. съгласно чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. град, Първо отделение, 69-и състав:

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на М. Й., гражданин на Р. Т., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ап.29, чрез адв. Г. Д. Г. от САК, срещу Отказ рег. № 5364р-22429 от 16.09.2024 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, с който на основание чл.10, ал.1, т.6 от ЗЧРБ му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Р. Б. по негово заявление рег. № Е-1783 от 14.08.2024 г.

**ОСЪЖДА** М. Й., гражданин на Р. Т., [дата на раждане] , със съдебен адрес [населено място], [улица], вх.Б, ап.29, чрез адв. Г. Д. Г. от САК, да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред ВАС на РБ.

**СЪДИЯ:**